

Hyperacusis vanuit psychiatrisch perspectief: diagnostiek en psychofarmacologische behandeling

Ines Sleeboom-van Raaij, Kentalis

[\(i.sleeboom@kentalis.nl\)](mailto:i.sleeboom@kentalis.nl)

Hyperacusis, wordt gedefinieerd als hypersensitiviteit voor geluid van lage tot matige intensiteit (Jüris et al 2013), anders gezegd een toegenomen gevoeligheid voor geluid op een niveau dat normaal horende mensen niet zou storen. Hyperacusis kan voorkomen bij ooraandoeningen, door fysieke en lawaaitraumata, bij neurologische, internistische en andere somatische ziektebeelden en bij diverse psychiatrische aandoeningen.

Hyperacusis kan ook psychiatrische aandoeningen luxeren.

Onderzoek suggereert dat hyperacusis gerelateerd is met lawaai-gerelateerde vermijdingsgedrag, depressie en angst (Blaesing et al 2012, Jüris et al 2013).

Naast het KNO onderzoek, eventuele somatische onderzoek kan een psychiatrisch en psychologisch onderzoek geïndiceerd zijn bij hyperacusis om enerzijds psychiatrische oorzaken en /of gevolgen te behandelen en anderzijds psychiatrische oorzaken uit te sluiten. Een gedragstherapeutische benadering, al dan niet met systematische blootstelling aan geluid, en andere psychotherapeutische behandelingen wordt frequent toegepast bij hyperacusis (Jüris et al 2013).

Bij de psychofarmacologische behandeling worden vaak die medicamenten voorgeschreven, die bij de behandeling van de frequent bij hyperacusis voorkomende tinnitus (Hébert et al 2013) worden gehanteerd. (Sleeboom-van Raaij 2012). Onderzoek naar de werking en effectiviteit van psychofarmaca bij hyperacusis is niet bekend, wel is er onderzoek gedaan naar de effectiviteit bij tinnitus al dan niet in combinatie met hyperacusis (Langguth et al 2009). In deze presentatie wordt vanuit de psychiatrische symptomatologie bij hyperacusis en de mogelijk hierbij betrokken neurotransmitters de toepassing van psychofarmaca geïllustreerd.